

MÜLLER DEZSÓ

Béke

*Ökölzmánc-íz
szóródik az éjbe
egy ember kezével
betűket ír az égre
s várja a fény-tinta
kiolvashatóságát*

MÜLLER DEZSÓ költő, lelki-
pásztor (1953, Zilah).
A kolozsvári Protestáns
Teológiai Főiskolán végzett
1979-ben. Verseit több-
kevesebb rendszerességgel
1989 óta közlik romániai
és magyarországi lapok.
Nyolc önálló kötete jelent
meg.

Múmia lesz

*Barátaim
fák bokrok füvek
szemem kerekded
kulacsából
kicsordul a fény
s összesüندörödött
homlokomra borul
az alkonyi ég
szomorúfüze*

*barátaim
fák bokrok füvek
szívem pirospozsgás
kelyhéből kiloccsan
az idő
s roncs testem
múmia lesz
az öregség
húgysavától*

Nélküled

Nélküled
holddá törpül
a kukorica-sárga nap
s a csillagok gyertyaként
folynak szét az égen

nélküled
gyászba öltözik a táj
s erdőt hajt
a szekrények
barna fája

annyira igaz ez
mint az
hogy a kezem fejére
gördülő könnycsepp
a bogárnak tenger

Apámhoz

Amikor fölszívott
a csontliszt-ízű halál
szemem bogara
fönnakadt a tájon
fekete lepedők
kirágott ajkak
s gályarabságot
szenvető arcok
terültek el
az ég s a föld
közötti síkon
miközben domboldalnak
ütődött a nap
miközben hűlni kezdtek
a porhanyós kövek

Másokért is

*Nehéz megállani
az ég ablaka előtt
amikor felhők
kacérkodnak
a fényt
kalászkba
markoló szemmel*

*ilyenkor legtöbbször
becsukódik az ég
s kitárul a tenger*

*hogyan megtudd
a világot
másokért is
teremtett*

Riasztok

*Olyan koromsötétség
telepedett a szememre
mely öblös gödrök
fenekén szokott
lappangani
s melyet konok
mélységből
se holdvilág
se csillagfény
nem tud
kiugrasztani
éjjel-nappal öldökölni
s úgy belep
hollófekete szénporával
hogyan félrevert harangként
embert állatot
halálra riasztok*